

rer afgiver herom i revisionsprotokollatet vedrørende årsrapporten.

Endvidere skal en ulovlig transaktion i medfør af stk. 2 ophæves, og ydelserne tilbageleveres med forbehold for tredjemands eventuelle bedre stiftede rettigheder eller anden umulighed. Er der således eksempelvis tale om en aftale om salg af et aktiv i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, og bliver aktivet, af den finansielle virksomheds medkontrahent, derefter videresolgt til en tredjemand i begrundet god tro, kan tilbagelevering ikke finde sted.

Da der er tale om tilbagelevering, vil alene transaktioner vedrørende ydelser, der rent faktisk kan tilbageleveres, skulle ophæves i medfør af bestemmelsen. Er der indgået en aftale i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, eksempelvis om en arbejdsydelse, kan denne ikke tilbageleveres.

Kan ydelserne ikke tilbageleveres, vil den finansielle virksomhed eventuelt kunne få et økonomisk tab erstattet efter almindelige erstatningsregler.

Består ydelsen i, at en finansiel virksomhed skal stille sikkerhed, skal en sådan sikkerhedsstillelse ophøre, medmindre sikkerhedsstillelsen er afgivet over for en medkontrahent i god tro.

Forslaget til stk. 2 er baseret på princippet i aktieselskabslovens § 115, stk. 3-4, om lån og sikkerhedsstillelse i strid med § 115, stk. 1, (ulovlige aktionærlån).

Ophævelse af en koncernintern transaktion vil også skulle finde sted i tilfælde, hvor en finansiel virksomheds medkontrahent ikke har vilje eller evne til at udligne forskellen mellem markedsvilkår og den koncerninterne transaktions vilkår. Som eksempel kan nævnes en finansiel virksomheds salg af en fast ejendom til et koncernforbundet selskab til en pris, der ligger under markedsværdien.

Til § 181

Bestemmelsen er ny, men er udformet med udgangspunkt i det gældende tilladelsessystem for lån m.v. i bank- og sparekasselovens § 27, realkreditlovens § 63, fondsmæglerlovens § 20 a og lov om forsikringsvirksomhed §§ 142 og 144.

Stk. 1 omfatter det anvendelsesområde, som er det centrale område for de gældende tilladelsesbestemmelser i de enkelte sektorlove. Reglen har sin baggrund i det forhold, at der opstår nye risici for en finansiel virksomhed, som indgår som dattervirksomhed i en koncern, i tillæg til de risici, der allerede er ved at drive den pågældende finansielle virksomhed.

Som et eksempel på en sådan særlig koncernrisiko kan nævnes det forhold, at en finansiel virksomhed

som dattervirksomhed ikke har den tilstrækkelige ledelsesmæssige selvstændighed således, at der er en potentiel risiko for, at der indgås engagementer med en anden virksomhed inden for koncernen, som dattervirksomheden ikke ville have indgået ud fra en sædvanlig erhvervsmæssig varetagelse af egne interesser.

Et andet eksempel er den risiko, som består i, at problemer i en virksomhed i koncernen kan brede sig til en anden koncernvirksomhed, selv om der som udgangspunkt ikke er problemer i sidstnævnte virksomhed. En sådan smittefare kan give sig udtryk ved, at kunderne reagerer på problemer i en koncernvirksomhed ved at trække sig ud af kundeforhold i andre koncernvirksomheder, f.eks. koncernens pengeinstitut. Jo mere virksomhederne er økonomisk afhængige af hinanden, jo større er smittefaren.

Det er derfor nødvendigt at begrænse den samlede størrelse af den enkelte finansielle virksomheds koncerninterne engagementer, hvilket kan bidrage til at begrænse virkningen af de nævnte koncernrisici og derved kunne få betydning for indskydere, forsikringstagere, realkreditobligationsejere og investorer. Fastlæggelse af principperne for den fremtidige tilladelsespraksis, vil blive udarbejdet med udgangspunkt i den nuværende praksis. Der er dog et mål om harmonisering, idet praksis fortsat skal tage hensyn til den type af aktiviteter, der ligger bag de koncerninterne engagementer.

Principperne for den fremtidige praksis vil forinden fastlæggelse blive drøftet med de finansielle sektorer og blive forelagt Det Finansielle Virksomhedsråd.

Udmøntningen af den enkelte tilladelse vil som hidtil skulle foretages af Finanstillsynet på baggrund af de fastlagte principper og en individuel tilsynsmæssig vurdering af den pågældende virksomhed.

Forslaget til *stk. 2* indeholder et forbud mod engagementer i tilfælde, hvor der ikke er koncernforbindelse, men hvor virksomheder eller personer alligevel direkte eller indirekte har en afgørende indflydelse på en finansiel virksomhed, eller er domineret af virksomheder eller personer med en sådan indflydelse.

Ved vurderingen af om et tilfælde falder ind under det foreslåede forbud i *stk. 2*, må der ses på, om der foreligger den i bestemmelsen anførte »afgørende indflydelse« eller »dominans«. Er aktionæren en virksomhed, vil en sådan indflydelse sjældent forekomme uden, at der samtidig statueres koncernforbindelse mellem virksomheden og den finansielle virksomhed, hvilket vil bringe forholdet ind under *stk. 1*. Det må afgøres konkret ud fra en samlet vurdering af de foreliggende omstændigheder om et forhold er omfattet af *stk. 2*. Det blot at være aktionær i en finansiel